

Gândire metamorfozată

Stelian Stancu

Pe alocuri, mai de vară
Fără gând de răzvrătire
O păstaie cam amară
Vrea să facă nemurire,
Din al ei şirag de visuri
Fără pic de supărare
Ca la toamnă din abisuri
Să găsească o cărare,
Pe care să poposească
În imaginea idilei
Chip de fată nelumească
Dar cu vocea sfânt-a milei.
Şi cum sta în aşteptare
Fără să mai creadă-n tot
A apus pe ea cărare
Soarele cam rupt în cot.
Nici nu vrea să-l recunoască
Se preface a nu-l şti
Până când a găsit mască
Pentru a mai povesti,
Despre chipul cel abrupt
Al destinului pe ducă
Căci nu-i versul mai corupt
Decât clipa cea zăludă.